Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (esimene koda viieliikmelises koosseisus)

22. aprill 2026*

Konkurents – Keelatud kokkulepe – Turgu valitseva seisundi kuritarvitamine – Energiajookide sektor – Komisjoni määratud kontroll – Määruse (EÜ) nr 1/2003 artikli 20 lõige 4 – Kontrolli jätkamine komisjoni ruumides – Komisjoni keeldumine hüvitada osa kuludest, mis tekkisid seoses selle kontrolliga – Mõiste „lisakulud, mis on tekkinud ainult seetõttu, et kontrolli jätkati komisjoni ruumides“

Kohtuasjas T-682/24,

Red Bull GmbH, asukoht Fuschl am See (Austria),

Red Bull France SASU, asukoht Pariis (Prantsusmaa),

Red Bull Nederland BV, asukoht Soesterberg (Madalmaad),

esindajad: advokaadid H. Wollmann, F. Urlesberger, J. Schindler, F. Dethmers ja A. Visontai-Knor,

hagejad,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: T. Franchoo, M. Jakobs ja I. Naglis,

kostja,

ÜLDKOHUS (esimene koda viieliikmelises koosseisus),

koosseisus: koja president E. Buttigieg, kohtunikud J. Schwarcz, M. Kancheva (ettekandja), E. Tichy-Fisslberger ja F. Bestagno,

kohtusekretär: ametnik S. Jund,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

arvestades 20. jaanuari 2026. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: saksa.

kohtuotsuse

1 Hagejad Red Bull GmbH ja tema tütarettevõtjad Red Bull France SASU ja Red Bull Nederland BV paluvad ELTL artikli 263 alusel esitatud hagis tühistada Euroopa Komisjoni 23. oktoobri 2024. aasta otsuse (juhtum AT.40819), milles komisjon keeldus osaliselt hüvitamast lisakulusid, mis hagejate hinnangul tekkisid nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [ELTL] artiklites [101 ja 102] sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 20 lõike 4 alusel määratud kontrolli jätkamise tõttu komisjoni ruumides Brüsselis (Belgia) (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

Vaidluse taust

2 Red Bull France SASU ja Red Bull Nederland BV on Red Bull GmbH tütarettevõtjad. Need kolm äriühingut kuuluvad Red Bulli kontserni (edaspidi „Red Bull“) ning tegutsevad nende poolt Euroopa Liidus ja Euroopa Majanduspiirkonnas (EMP) turustatavate energiajookide tootmise sektoris, eelkõige selle kontserniga samanimelise kaubamärgi all.

Vaidlusalune kontroll

3 Komisjon otsustas 8. märtsi 2023. aasta otsusega määruse nr 1/2003 artikli 20 lõike 4 alusel korraldada kontrolli, mis viidi läbi 20.–24. märtsil 2023 hagejate ruumides Fuschl am Sees (Austria), Pariisis (Prantsusmaa) ja Amsterdamis (Madalmaad).

4 Hagejate ruumides toimunud kontrolli lõppkoosolekul, mis toimus 24. märtsil 2023 Fuschl am Sees, teavitas komisjon Red Bulli esindajaid sellest, et kontroll jätkub komisjoni ruumides Brüsselis ning et seal analüüsitakse kopeeritud dokumente ja täiendavaid andmeid, mida hagejad peavad hiljem esitama.

5 Kontroll jätkus komisjoni ruumides Brüsselis ajavahemikel 14.–20. juuni 2023 ja 29. august – 29. september 2023.

Poolte kirjavahetus enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist

6 Komisjon teavitas 25. jaanuari 2024. aasta kirjas hagejaid võimalusest esitada põhjendatud taotlus, et neile hüvitataks lisakulud, mis tekkisid seoses kontrolli jätkamisega komisjoni ruumides Brüsselis. Kirjale oli lisatud dokument „Lisakulude hüvitamise põhimõtted kontrolli jätkumise korral komisjoni ruumides“.

7 Hagejad esitasid 25. aprillil 2024 komisjonile taotluse hüvitada lisakulud, mis olid tekkinud kontrolli jätkamise tõttu komisjoni ruumides Brüsselis. Selles taotluses palusid hagejad, et neile hüvitataks nende töötajate ja advokaatide Brüsselisse reisimise ja seal majutamise kulud, töötajatele makstud päevarahad ning täies ulatuses advokaatide teenustasud, sealhulgas need, mille kohta oli esitanud arve üks teine büroo, keda oli volitatud tegutsema lisaks neid tavaliselt esindavale Austria büroole.

8 Seejärel toimus hagejate ja komisjoni vahel kuni vaidlustatud otsuse vastuvõtmiseni oluline kirjavahetus.

Vaidlustatud otsus

9 Komisjon võttis vaidlustatud otsuse vastu 23. oktoobril 2024.

10 Vaidlustatud otsuses meenutas komisjon kõigepealt, tuginedes oma paarile varasemale kirjale, oma seisukohta, et ta on kohustatud hüvitama vaid need lisakulud, mida kontrollitav ettevõtja kandis üksnes seetõttu, et kontroll jätkus komisjoni ruumides, jättes seega välja kulud, mis oleksid igal juhul tekkinud, kui kontroll oleks jätkunud selle ettevõtja ruumides, nagu advokaaditasud. Komisjon lisas, et see seisukoht vastab lähenemisele, mis tuleneb 16. juuli 2020. aasta kohtuotsusest Nexans France ja Nexans *vs.* komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571, punkt 90).

11 Mis puudutab täpsemalt advokaaditasusid, siis tuletas komisjon meelde, viidates oma teatavatele varasematele kirjadele, et 2023. aasta märtsis toimunud kontrolli käigus, mis viidi läbi tema ruumides, kasutas Red Bull pidevalt advokaatide abi, mistõttu ei saa Brüsselis kontrolli jätkamisega seotud advokaadikulusid pidada hüvitamisele kuuluvateks lisakuludeks. Komisjon märkis samuti, et mõnes oma kirjas tunnistasid hagejad ka ise, et kui kontroll oleks jätkunud nende ruumides, oleksid nad kasutanud advokaatide abi. Seetõttu otsustas komisjon Red Bulli nõutud advokaaditasu mitte hüvitada.

12 Mis puudutab lõpuks muid kulusid, siis märkis komisjon, et ta nõustub hüvitama kõik nõutud kulud summas, mis on esitatud Red Bulli Exceli tabelis, mis oli lisatud ühele tema varasematest kirjadest.

Poolte nõuded

13 Hagejad paluvad Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– kohustada komisjoni hüvitama täies ulatuses nõutud kulud;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

14 Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

Õiguslik käsitlus

15 Kõigepealt tuleb analüüsida teist nõuet, milles palutakse, et Üldkohus kohustaks komisjoni hüvitama hagejatele kõik nende nõutud kulud, ja seejärel esimest nõuet, milles palutakse tühistada vaidlustatud otsus.

Teine nõue, milles palutakse, et komisjoni kohustataks hüvitama hagejatele kõik nende nõutud kulud

16 Oma teises nõudes paluvad hagejad, et Üldkohus kohustaks komisjoni hüvitama neile kõik kulud, mida nad nõuavad.

17 Tuleb tõdeda, et sisuliselt nõutakse, et Üldkohus teeks komisjonile ettekirjutuse, millega teda kohustataks hüvitama hagejatele kõik nende nõutud kulud.

18 Ent väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et ELTL artiklil 263 põhineva õiguspärasuse kontrolli raames ei ole liidu kohus pädev tegema ettekirjutusi liidu institutsioonidele, organitele ja asutustele (vt 14. märtsi 2024. aasta kohtuotsus D & A Pharma *vs.* komisjon ja EMA, C-291/22 P, EU:C:2024:228, punkt 160 ja seal viidatud kohtupraktika).

19 Järelikult tuleb teine nõue pädevuse puudumise tõttu läbi vaatamata jätta.

Esimene nõue, milles palutakse tühistada vaidlustatud otsus

20 Vaidlustatud otsuse tühistamise nõude põhjendamiseks esitavad hagejad neli väidet, millest esimese kohaselt keeldus komisjon õigusvastaselt nende nõutud kulude hüvitamisest täies ulatuses, kuna kontrolli jätkamine komisjoni ruumides Brüsselis oli väidetavalt ebaproportsionaalne, teise kohaselt on põhjendus puudulik, kolmanda kohaselt on rikutud õigusnormi, kui tõlgendati mõistet „lisakulud“, mis on tekkinud seoses kontrolli jätkamisega komisjoni ruumides Brüsselis 16. juuli 2020. aasta kohtuotsuse Nexans France ja Nexans *vs.* komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571) tähenduses, samuti tehti viga nende faktiliste asjaolude hindamisel, mille tõttu keelduti advokaaditasusid täies ulatuses hüvitamast, ning neljanda väite kohaselt rikuti nende kaitseõigusi.

21 Kõigepealt tuleb märkida, et kuigi komisjon keeldus vaidlustatud otsuses hüvitamast hagejatele nende nõutud advokaaditasusid, nõustus ta siiski kandma kõik muud kulud, mille hüvitamist Red Bulli edastatud Exceli tabelis nõuti, nimelt Brüsselis viibinud töötajate ja advokaatide sõidu- ja majutuskulud ning päevarahad, mida see kontsern pidi neile töötajatele maksma (vt eespool punkt 12). Sellest järeldub, et vaidlustatud otsus on vähemalt osaliselt tehtud hagejate kasuks.

22 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on füüsilise või juriidilise isiku esitatud tühistamishagi vastuvõetav üksnes siis, kui tal on huvi vaidlustatud akti tühistamise vastu. Selline huvi eeldab, et akti tühistamine võib iseenesest tekitada õiguslikke tagajärgi ja et hagi tulemusest võib selle esitanud isik saada mingit kasu. Nii on põhjendatud huvi peamine ja esimene tingimus, mis peab olema täidetud iga kohtule esitatava hagi puhul (vt 15. juuni 2023. aasta kohtuotsus Shindler jt *vs.* nõukogu, C-501/21 P, EU:C:2023:480, punkt 63 ja seal viidatud kohtupraktika).

23 Kui hagejatelt kohtuistungil küsiti nende põhjendatud huvi kohta seoses esimese nõudega, kinnitasid nad kõigepealt sisuliselt, et seda nõuet tuleb tõlgendada nii, et nad paluvad vaidlustatud otsuse tühistada üksnes osas, milles komisjon keeldus neile hüvitamast nõutud advokaaditasusid, parandades seejärel oma väidet, täpsustades, et nad paluvad vastupidi tühistada vaidlustatud otsus tervikuna, sealhulgas osas, milles komisjon nõustus neile hüvitama muud kulud kui advokaaditasud.

24 Käesoleva juhtumi asjaolusid arvestades leiab Üldkohus, et ta peab omal algatusel tõstatama küsimuse hagejate põhjendatud huvi olemasolu kohta seoses nende nõudega tühistada vaidlustatud otsus tervikuna. Nimelt tuleb tõdeda, et vaidlustatud otsuse tühistamine osas, milles komisjon nõustus hüvitama hagejatele muud kulud kui advokaaditasud (vt eespool punkt 21), ei saa neile tuua mingit kasu, mis võiks olla alus põhjendatud huvile eespool punktis 22 viidatud kohtupraktika tähenduses.

25 Sellest järeldub, et hagi tuleb jätta vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata osas, milles palutakse tühistada vaidlustatud otsus seoses sellega, et komisjon nõustus hüvitama hagejatele muud kulud kui advokaaditasud.

26 Mis puudutab esimese nõude ülejäänud osa, siis analüüsib Üldkohus kõigepealt hagejate neljandat väidet, seejärel teist väidet ning lõpuks esimest ja kolmandat väidet.

Neljas väide, et rikutud on kaitseõigusi

27 Hagejad esitavad neljanda väite põhjendamiseks kolm etteheidet.

28 Esimesena väidavad hagejad, et ettevõtjal on vabadus oma kaitset ise korraldada. Nad meenutavad, et Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikli 6 lõike 3 punktist c tuleneb, et igal süüdistataval on õigus kaitsta end ise või enda poolt valitud kaitsja abil. Hagejad järeldavad sellest, et komisjoni ülesanne ei ole otsustada, mida ettevõtja enda kaitseks vajab või mitte. Nad väidavad, et kontrolli jätkamise tõttu komisjoni ruumides Brüsselis olid nad sunnitud võtma endale esindajaks teise advokaadibüroo. Hagejad on seisukohal, et kui komisjon tõlgendab lisakulude hüvitamise kohustust kitsalt, määrab ta kindlaks asjaomase ettevõtja valitud kaitsevahendite laadi ja ulatuse. Keeldudes neile hüvitamast advokaaditasusid, mis tekkisid kontrolli jätkamise tõttu Brüsselis, piiras komisjon seega nende vabadust valida kaitset, mida nad peavad vajalikuks ja sobivaks.

29 Teisena väidavad hagejad, et „Euroopa Liidu eelarveõigus“ ei ole nende suhtes kohaldatav, mistõttu ei saanud komisjon sellele tugineda, kui ta tegi kindlaks, kas kaitsekulud, mille hüvitamist nad nõudsid, on mõistlikud.

30 Kolmandana leiavad hagejad, et komisjon kohaldas tõendite kogumisel väidetavalt ebaproportsionaalseid nõudeid seoses sellega, kuidas määrata kindlaks lisakulud, mis tekkisid kontrolli jätkamise tõttu komisjoni ruumides Brüsselis. Nimelt, tõendamaks, et Red Bulli neli töötajat, kes viibisid kontrolli jätkamise ajal Brüsselis, kuid ei läinud komisjoni ruumidesse, osalesid tegelikult kontrollis, nõudis see institutsioon vande all tehtud avaldusi, milles need isikud kinnitasid oma osalemist kontrollis. Arvestades vande all tehtud ebatõeste avalduste korral tekkivaid võimalikke karistusõiguslikke tagajärgi, leiavad hagejad, et komisjon kohaldas liiga kõrget tõendamisstandardit.

31 Komisjon vaidleb hagejate argumentidele vastu ja väidab, et esimene etteheide ei ole põhjendatud, teine etteheide on tulemusetu ning kolmas etteheide on tulemusetu ja vastuvõetamatu.

32 Mis puudutab esiteks seda, et väidetavalt on rikutud hagejate vabadust valida oma kaitset, siis tuleb tõdeda, et hagejatel ei olnud tegelikult mingit takistust korraldada vabalt oma kaitset Brüsselis komisjoni ruumides toimuva kontrolli jätkamisel.

33 Nimelt nähtub hagejate poolt käesolevas menetluses esitatud dokumentidest, et nad olid otsustanud, et neid abistavad Brüsselis Austria advokaadibüroo advokaat, kes neid ka tavaliselt nõustas ja kes juba viibis kontrollide ajal hagejate ruumides Fuschl am Sees, üks või mitu teise büroo advokaati olenevalt vaadeldavast ajavahemikust ning teatud päevadel mitu nende töötajat. Lisaks tuleb tõdeda, et vastupidi hagejate väidetele ei olnud nad sugugi sunnitud volitama teist advokaadibürood neid komisjoni ruumides Brüsselis kontrolli jätkamisel esindama. Nimelt otsustasid hagejad ise neile teada olevatel põhjustel selle büroo oma esindajaks määrata.

34 Eeltoodust tuleneb, et vastupidi hagejate väidetele said nad vabalt korraldada oma kaitse, ilma et komisjon sellesse sekkuks, ning sellest piisab, et lükata neljanda väite esimene etteheide põhjendamatuse tõttu tagasi.

35 Teiseks, mis puudutab seda, et komisjon kohaldas hagejate suhtes väidetavalt „liidu eelarveõigust“, siis tuleb kõigepealt tõdeda, et kuigi hagejad viitavad oma hagiavalduses „kaitsele tehtud kuludele“, ei puuduta see etteheide tegelikult advokaaditasusid, mille hüvitamisest vaidlustatud otsuses keelduti. Nimelt nähtub pooltevahelisest kirjavahetusest, mis eelnes vaidlustatud otsuse vastuvõtmisele ja mille hagejad käesolevas menetluses esitasid, et kuigi komisjon viitas „liidu eelarveõigusele“ või isegi kohaldas seda, siis tegi ta seda üksnes seoses nende reisi- ja majutuskulude ning päevarahadega, mille hüvitamisega nõustuti, kuid mitte seoses advokaaditasudega.

36 Sellest järeldub, et käesolev etteheide on sisuliselt suunatud vaidlustatud otsuse vastu osas, milles sellega on nõustutud hüvitama hagejatele muud kulud kui advokaaditasud, mistõttu on see eespool punktides 21–25 esitatud põhjustel vastuvõetamatu.

37 Kolmandaks, mis puudutab seda, et komisjon kehtestas tõendite kogumisel hagejatele ebaproportsionaalsed nõuded seoses sellega, kuidas määrata kindlaks lisakulud, siis tuleb kõigepealt tõdeda, et ka see etteheide ei puuduta advokaaditasusid, mille hüvitamisest vaidlustatud otsuses keelduti. Nimelt esitati vande all tehtud avaldused, mida komisjon väidetavalt nõudis, tõendamaks, et Red Bulli neli töötajat, kes ei viibinud küll selle institutsiooni ruumides, viibisid Brüsselis seal jätkunud kontrollis osalemiseks, ja seega selleks, et hagejatele hüvitataks sellega seoses tekkinud sõidu- ja majutuskulud ning päevarahad.

38 Sellest järeldub, et käesolev etteheide on sisuliselt suunatud vaidlustatud otsuse vastu osas, milles sellega on nõustutud hüvitama hagejatele muud kulud kui advokaaditasud, mistõttu on see eespool punktides 21–25 esitatud põhjustel vastuvõetamatu.

39 Igal juhul tuleb tõdeda, et hagejate poolt käesolevas menetluses esitatud dokumentidest nähtub, et just nemad ise tegid komisjonile ettepaneku vaidlusalused tõendid esitada. Järelikult ei saa hagejad komisjonile ette heita ebaproportsionaalsete nõuete kehtestamist nende tõendite esitamisele. Vastupidi hagejate väidetule ei saa kritiseerida ja ebaproportsionaalse tõendamise nõudena käsitleda ka asjaolu, et komisjon keeldus hüvitama lihtsalt arvete alusel Red Bulli nende nelja töötaja reisi- ja majutuskulusid, kes ei tulnud tema ruumidesse, ning nõudis täiendavaid tõendeid selle kohta, et nende viibimine Brüsselis oli tõepoolest tingitud kontrolli jätkamisest. Sellest järeldub, et käesolev etteheide ei ole igal juhul põhjendatud.

40 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb neljas väide osaliselt põhjendamatuse ja osaliselt vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide, mis käsitleb põhjendamiskohustuse rikkumist

41 Põhjendamaks oma teist väidet, et komisjon on rikkunud oma põhjendamiskohustust, esitavad hagejad sisuliselt kaks etteheidet.

42 Esimesena heidavad hagejad komisjonile ette, et ta viitas vaidlustatud otsuses nendega enne nimetatud otsuse vastuvõtmist peetud kirjavahetusele. Hagejad on seisukohal, et kõik kaalutlused, mis viisid selleni, et komisjon jättis nende hüvitisnõude osaliselt rahuldamata, oleks pidanud olema selgelt esitatud vaidlustatud otsuse tekstis endas, et neil oleks olnud võimalik mõista otsuse järeldusi toetavaid põhjendusi ja Üldkohtul teostada oma kontrolli. Kuna hagejate arvates see nii ei ole, väidavad nad, et komisjon rikkus ELTL artiklis 296 ette nähtud põhjendamiskohustust.

43 Teisena väidavad hagejad, et alternatiivstsenaarium, mida komisjon kasutas hüvitatavate lisakulude arvutamisel võrdluseks ja milles lähtuti eeldusest, et kui kontroll oleks jätkunud hagejate ruumides, mitte komisjoni ruumides Brüsselis, oleksid nad jätkanud advokaatide kasutamist, on arusaamatu ega kujuta endast piisavat põhjendust. Selle alternatiivstsenaariumi kirjeldamisel tugines komisjon hagejate ühest kirjast selektiivselt välja valitud lausele, milles hagejad olid märkinud, et kui kontroll oleks jätkunud nende ruumides, oleksid nad kasutanud advokaate vaid aeg-ajalt.

44 Hagejad lisavad, et komisjoni kasutatud alternatiivstsenaarium on ebatäpne. Nimelt ei selgitanud komisjon põhjusi, miks ta valis mitme võimaliku alternatiivstsenaariumi hulgast just selle, ega määratlenud seda piisavalt. Komisjon ei täpsustanud ka sellise kontrolli jätkamise korda, st selle kestust, sellega tegelevate ametnike arvu või järgitavat töögraafikut. Nende andmete puudumisel ei saa komisjon olla kindel, et ta kasutas hüvitatavate lisakulude arvutamisel „õiglast“ alternatiivstsenaariumi, ega saa vastu vaielda hagejate valitud alternatiivstsenaariumile, mille alusel nad oma kulud kindlaks määrasid. Igal juhul leiavad hagejad, et komisjoni kasutatud alternatiivstsenaarium on vaid hüpoteetiline. Nad väidavad samuti, et komisjon valis tema jaoks kõige soodsama alternatiivstsenaariumi.

45 Komisjon vaidleb hagejate argumentidele vastu.

46 Selle kohta tuleb meelde tuletada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peavad ELTL artikli 296 teises lõigus ette nähtud põhjendused vastama asjaomase akti olemusele ning neist peab selgelt ja üheselt selguma akti andnud institutsiooni arutluskäik, mis võimaldab huvitatud isikutel võetud meetme põhjusi mõista ja pädeval kohtul kontrolli teostada. Põhjendamiskohustust hinnates tuleb seega arvestada juhtumi asjaolusid, eelkõige akti sisu, põhjenduste olemust ja huvi, mis võib selgituste saamiseks olla akti adressaatidel või teistel isikutel, keda akt otseselt ja isiklikult puudutab. Ei ole nõutav, et põhjenduses oleks toodud kõik asjasse puutuvad faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna kontrollides akti põhjenduse vastavust ELTL artikli 296 teise lõigu nõuetele, tuleb lisaks akti sõnastusele arvestada akti konteksti ja kõiki asjaomast valdkonda reguleerivaid õigusnorme (vt 23. jaanuari 2025. aasta kohtuotsus Neos *vs.* Ryanair ja komisjon, C-490/23 P, EU:C:2025:32, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika).

47 Samuti tuleb meelde tuletada, et otsuse põhjendamise kohustus kujutab endast vorminõuet, mida tuleb eristada põhjenduste põhjendatusest, mis puudutab vaidlusaluse akti sisulist seaduslikkust (2. aprilli 1998. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Sytraval ja Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 67, ja 7. märtsi 2002. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, C-310/99, EU:C:2002:143, punkt 48). Otsuse põhjendamine seisneb nimelt otsuse aluseks olevate

kaalutluste formaalses esituses. Kui need kaalutlused sisaldavad viga, siis mõjutab see otsuse sisulist õiguspärasust, mitte aga selle otsuse põhjendatust, mis võib olla piisav, ehkki esitatud kaalutlused on valed (10. juuli 2008. aasta kohtuotsus Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs.* Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 181).

48 Käesolevas asjas nähtub vaidlustatud otsusest, et selle aktiga võttis komisjon seisukoha hagejate taotluse kohta hüvitada lisakulud, mis olid neile tekkinud seetõttu, et kontrolli jätkati komisjoni ruumides Brüsselis.

49 Täpsemalt tuleb märkida, et vaidlustatud otsuse sissejuhatavas osas meenutab komisjon oma praktikat, mille kohaselt ta hüvitab – nagu ta juba oma varasemas hagejatega peetud kirjavahetuses selgitas – ainult kontrollitavate ettevõtjate need lisakulud, mis tekivad üksnes kontrolli jätkamise tõttu tema ruumides. Komisjon selgitab selles osas ka, et ta ei hüvita seega kulusid, mida selline ettevõtja oleks igal juhul kandnud, kui kontroll oleks jätkunud tema enda ruumides, ning täpsustab, et tema arvates on see nii advokaaditasude puhul.

50 Kohaldades neid põhimõtteid hagejate esitatud hüvitise nõudele, selgitab komisjon seejärel vaidlustatud otsuse punktis 1 „Advokaaditasud“, et ta otsustas mitte hüvitada advokaaditasusid, mille täielikku hüvitamist Red Bull nõudis, kahel järgmisel põhjusel: esimesena seetõttu, et Red Bulli abistasid tema advokaadid pidevalt kontrolli käigus, mis viidi läbi tema ruumides 2023. aasta märtsis, mistõttu advokaadikulud ei olnud lisakulud, mis oleksid seotud kontrolli jätkamisega komisjoni ruumides Brüsselis, ja teisena seetõttu, et Red Bull oli oma varasemas kirjavahetuses möönnud, et kui kontroll jätkunuks tema ruumides, oleks ta ikkagi advokaate kasutanud.

51 Muude kulude kohta märkis komisjon vaidlustatud otsuse punktis 2 „Muud kulud“, et ta nõustub hüvitama hagejate nõutud kulud, nagu hagejatega peetud kirjavahetuses kokku lepiti.

52 Lõpuks sisaldab vaidlustatud otsus punktis 3 „Kokkuvõte“ kokkuvõtlikku tabelit erinevate kulude kohta, mille hüvitamist hagejad nõudsid, ning selles on nelja kuluartikli – st sõidukulud, majutuskulud, päevarahad ja advokaaditasud – kõrvale märgitud summa, mille komisjon on igaühe puhul nõus hüvitama.

53 Sellest järeldub, et vaidlustatud otsusest ilmneb selgelt, üksikasjalikult ja ühemõtteliselt komisjoni arutluskäik, mis võimaldab hagejatel mõista võetud meetme põhjuseid ja Üldkohtul teostada kontrolli eespool punktis 46 viidatud kohtupraktika tähenduses, mistõttu on see otsus piisavalt põhjendatud ja seega kooskõlas ELTL artikli 296 teises lõigus sätestatud nõuetega.

54 Lisaks tuleb tõdeda, et käesolevast hagist nähtub, et hagejatel oli võimalik vaidlustada vaidlustatud otsuse põhjendatus ja täpsemalt keeldumine hüvitada neile kõik nõutud advokaadikulud, mis näitab, et isegi kui nad nendega ei nõustu, said nad vaidlustatud otsuses tehtud komisjoni järelduste aluseks olevatest põhjendustest aru.

55 Ükski muu hagejate esitatud argument ei sea kahtluse alla vaidlustatud otsuse põhjenduste piisavust.

56 Mis puudutab esimesena etteheidet, et komisjon viitas vaidlustatud otsuses selle vastuvõtmisele eelnenud kirjavahetusele, siis tuleb tõdeda, et vastupidi hagejate väidetele on kõik kaalutlused, mille alusel komisjon jättis nende hüvitise nõude osaliselt rahuldamata, selgelt esitatud vaidlustatud otsuse tekstis endas, nagu nähtub eespool punktidest 49 ja 50.

57 Lisaks on hagejatega enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist peetud kirjavahetus käsitatav selle otsuse kontekstina. Vastavalt eespool punktis 46 viidatud kohtupraktikale võib seda arvesse võtta, et teha kindlaks, kas komisjon järgis käesolevas asjas oma põhjendamiskohustust.

58 Järelikult ei saa hagejad komisjonile ette heita, et ta viitas vaidlustatud otsuses nendega peetud varasemale kirjavahetusele.

59 Teisena, mis puudutab etteheidet, et komisjoni poolt hüvitatavate lisakulude arvutamisel võrdlusaluseks võetud alternatiivstsenaarium on väidetavalt arusaamatu ja ebapiisavalt põhjendatud, siis tuleb täheldada, et vaidlustatud otsuse kohaselt vastas see alternatiivstsenaarium olukorrale, kus kontroll jätkus hagejate ruumides.

60 Nimelt selgitab komisjon vaidlustatud otsuses, et ta otsustas hüvitada hagejatele kulud, mis tekkisid üksnes kontrolli jätkamise tõttu tema ruumides Brüsselis, ning välja arvati kulud, mida hagejad oleksid igal juhul kandnud, kui kontroll oleks jätkunud nende endi ruumides. Mis puudutab advokaaditasusid, siis täpsustab komisjon, et need ei kujuta endast selliseid lisakulusid, kuna need oleksid igal juhul tekkinud, ka siis, kui kontrolli oleks jätkatud hagejate ruumides.

61 Sellest järeldub, et vastupidi hagejate väidetule on seda alternatiivstsenaariumi vaidlustatud otsuses kirjeldatud piisavalt arusaadavalt ja põhjendatult.

62 Sellega seoses tuleb samuti märkida, et selline alternatiivstsenaarium on juba määratluse poolest hüpoteetiline, mida hagejad ka ise tunnistavad, kuna tegelikult jätkus kontrollimine komisjoni ruumides Brüsselis. Järelikult ei saanud komisjonilt nõuda, et ta määratleks vaidlustatud otsuses, kas alternatiivstsenaarium oli „õiglane“, või esitaks selle kohta täpsemaid üksikasju.

63 Lõpuks tuleb tõdeda, et küsimus, milline on kõige usutavam või „õiglasem“ alternatiivstsenaarium, on vaidlustatud otsuse põhjendatuse küsimus ja on seega tulemusetu põhjenduse puudumist käsitleva väite raames, nagu nähtub eespool punktis 47 viidatud kohtupraktikast. Järelikult on käesoleva väite raames tulemusetud hagejate argumendid, millega soovitakse tõendada, et nad oleksid saanud kontrollis täielikult oma töötajate abil osaleda, kui see oleks jätkunud nende ruumides, või et komisjoni kasutatud alternatiivstsenaarium oli ekslik või sellele institutsioonile soodsam, kuna need argumendid puudutavad vaidlustatud otsuse põhjendatust, mitte selle põhjendusi.

64 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb teine väide tagasi lükata, ilma et Üldkohtu kodukorra artikli 89 lõike 3 punkti d alusel oleks vaja võtta menetlust korraldavat meedet, mida hagejad taotlesid.

Esimene väide, et lisakulude hüvitamisest keeldumine on õigusvastane, kuna kontrolli jätkamine komisjoni ruumides Brüsselis oli ebaproportsionaalne

65 Hagejad väidavad, et otsustades jätkata kontrolli oma ruumides Brüsselis, rikkus komisjon ELL artikli 5 lõikes 4 sätestatud proportsionaalsuse põhimõtet. Hagejate sõnul ei aidanud kontrolli jätkamine Brüsselis kaasa kontrolli tõhususele ega võimaldanud vältida liigset sekkumist Red Bulli toimimisse. Lisaks kestis menetluse jätkamine liiga kaua ja oli vajalik üksnes seetõttu, et komisjon nõudis suurt hulka andmeid, mille asjakohasust ei olnud eelnevalt uuritud ja mida ei oldud enne sorteeritud, kokku mahuga 16,6 terabaiti. Hagejate sõnul oli kontrolli jätkamine komisjoni

ruumides Brüsselis juba iseenesest ebaproportsionaalne ja tõi kaasa suured kulud, mille hüvitamist nad nõuavad. Hagejad järeldavad sellest, et komisjoni keeldumine hüvitada kõik nõutud kulud on seetõttu õigusvastane.

66 Komisjon vaidleb hagejate argumentidele vastu ja väidab, et esimene väide on vastuvõetamatu.

67 Selles küsimuses tuleb meelde tuletada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale nõuab proportsionaalsuse põhimõte, et liidu institutsioonide tegevus ei ületaks piiri, mis on asjaomaste õigusnormidega seatud legitiimsete eesmärkide saavutamiseks sobiv ja vajalik, ning juhul, kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb rakendada kõige vähem piiravat meedet, kusjuures tekitatud piirangud peavad olema vastavuses seatud eesmärkidega (8. märtsi 2007. aasta kohtuotsus France Télécom *vs.* komisjon, T-339/04, EU:T:2007:80, punkt 117, ja 25. novembri 2014. aasta kohtuotsus Orange *vs.* komisjon, T-402/13, EU:T:2014:991, punkt 22).

68 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et hagejate esimese väite põhjendamiseks esitatud argumendid on suunatud komisjoni otsuse vastu jätkata kontrolli oma ruumides, mitte aga käesolevas menetluses käsitletava vaidlustatud otsuse vastu.

69 Seega, kuigi hagejad kaebavad selle üle, et kontrolli jätkamine komisjoni ruumides Brüsselis oli nende arvates ebaproportsionaalne, ei selgita nad kuidagi, miks on vaidlustatud otsus ise ebaproportsionaalne. Teisisõnu, kuigi esimene väide põhineb proportsionaalsuse põhimõtte väidetaval rikkumisel, ei ole hagejate sellekohaste argumentide eesmärk tõendada, et vaidlustatud otsus läheb kaugemale sellest, mis on sobiv ja vajalik, et saavutada selle otsuse vastuvõtmise eesmärk määrata kindlaks lisakulud, mis tekkisid üksnes seetõttu, et kontrolli jätkati komisjoni ruumides Brüsselis, ja mille hüvitamine komisjoni poolt on seetõttu põhjendatud.

70 Järelikult tuleb esimene väide tulemusetuse tõttu tagasi lükata, ilma et oleks vaja teha otsust küsimuses, kas see on vastuvõetav – mida see komisjoni hinnangul ei ole –, või võtta kodukorra artikli 89 lõike 3 punkti d alusel hagejate taotletud menetlust korraldav meede.

Kolmas väide, et 16. juuli 2020. aasta kohtuotsuses Nexans France ja Nexans vs. *komisjon (C-606/18 P) kasutatud mõiste „lisakulud“ tõlgendamisel on rikutud õigusnormi ja tehtud hindamisviga*

71 Kolmanda väite kohaselt rikkus komisjon sisuliselt õigusnormi, kui ta tõlgendas mõistet „lisakulud“ 16. juuli 2020. aasta kohtuotsuse Nexans France ja Nexans *vs.* komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571) punkti 90 tähenduses, ning tegi hindamisvea, mille tõttu keeldus see institutsioon hüvitamast hagejate nõutud advokaaditasusid täies ulatuses.

72 Mis puudutab väidetavat õigusnormi rikkumist, siis peavad hagejad põhjendamatuks komisjoni seisukohta, et advokaaditasud ei kujuta endast põhimõtteliselt „lisakulusid“ 16. juuli 2020. aasta kohtuotsuse Nexans France ja Nexans *vs.* komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571) punkti 90 tähenduses, sest need oleksid tekkinud ka siis, kui kontroll oleks jätkunud hagejate ruumides. Mõiste „lisakulud“ selline tõlgendus oleks liiga kitsas ja oleks vastuolus eespool viidatud kohtuotsusega.

73 Mis puudutab väidetavat hindamisviga, siis selgitavad hagejad, et kontrolli jätkamine komisjoni ruumides tekitas neile suuri raskusi, kuna neil ei olnud tegevuskohta Brüsselis ja nad ei saanud pika aja jooksul oma võtmetähtsusega töötajaid sinna saata. Neid raskusi arvestades olid hagejad sunnitud lisaks neid tavaliselt abistavale Austria büroole volitama endid esindama veel ühe

advokaadibüroo, kellel on büroo Brüsselis. Nende täiendavate advokaatide kasutamine tekitas lisakulusid, mida oleks saanud vältida, kui kontroll oleks jätkunud hagejate ruumides, kuna sel juhul ei oleks kontroll kestnud nii kaua. Hagejate sõnul on nende advokaatide tasud seega kõik käsitatavad „lisakuludena“.

74 Hagejad väidavad nimelt, et kui kontroll oleks jätkunud nende ruumides, oleks nad selles osalemisel saanud kasutada vajalikke mitmekeelseid töötajaid, kellel oli piisav õigusalane väljaõpe, kuid keda nad Brüsselis kasutada ei saanud. Need töötajad oleks võinud kontrollis osaleda roteeruvalt, nii et hagejad oleksid saanud kontrollis osaleda täielikult oma inimressursi abil, kasutades advokaatide abi ainult aeg-ajalt.

75 Lõpuks lisavad hagejad teise võimalusena, et isegi kui nende argumentidega ei nõustuta, tuleb igal juhul asuda seisukohale, et teise advokaadibüroo nende esindajaks nimetamise tõttu kantud kulud on „lisakulud“, kuna neid kulusid ei oleks tekkinud, kui kontroll jätkunuks nende ruumides.

76 Komisjon vaidleb hagejate argumentidele vastu.

77 Selle kohta nähtub 16. juuli 2020. aasta kohtuotsusest Nexans France ja Nexans *vs.* komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571), et selleks, et komisjon saaks jätkata määruse nr 1/2003 artikli 20 lõike 2 punkti b alusel ettevõtja raamatupidamis- ja muude äridokumentide kontrollimist oma ruumides Brüsselis, peab olema tuvastatud, et kontrolli niisugune jätkamine ei too kaasa kaitseõiguste rikkumist ega asjaomaste ettevõtjate õiguste täiendavat kahjustamist võrreldes sellega, mis kaasneb kontrolli läbiviimisega nende ettevõtjate ruumides. Selline kahjustamine on aga tuvastatav juhul, kui kontrolli jätkamine komisjoni ruumides Brüsselis toob kontrollitavale ettevõtjale kaasa lisakulud, mis tekivad üksnes kontrolli niisuguse jätkamise tõttu. Sellest tuleneb, et kui niisugune jätkamine neid lisakulusid tekitab, võib komisjon kontrolli nii jätkata üksnes tingimusel, et ta nõustub need kulud hüvitama, kui asjaomane ettevõtja esitab komisjonile vastava nõuetekohaselt põhjendatud taotluse.

78 Käesolevas asjas on küsimus selles, kas komisjon rikkus õigusnormi või tegi hindamisvea, nagu väidavad hagejad, kui ta keeldus hüvitamast hagejatele kõiki advokaaditasusid, mida tuli viimastel maksta teenuste eest seoses kontrolli jätkamisega komisjoni ruumides Brüsselis.

79 Mis puudutab väidetavat õigusnormi rikkumist, siis tuleb meelde tuletada, et komisjon tõlgendas vaidlustatud otsuses hagejatega peetud varasemat kirjavahetust arvestades mõistet „lisakulud“ 16. juuli 2020. aasta kohtuotsuse Nexans France ja Nexans *vs.* komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571) punkti 90 tähenduses nii, et see ei hõlma põhimõtteliselt advokaaditasusid, mis on seotud kontrolli jätkamisega tema ruumides, kuna tema arvates on tegemist kuludega, mida asjaomane ettevõtja oleks igal juhul kandnud, kui kontroll oleks tema ruumides jätkunud.

80 Selle kohta tuleneb 16. juuli 2020. aasta kohtuotsuse Nexans France ja Nexans *vs.* komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571) punktist 90 (vt eespool punkt 77), et selleks, et teatud kulusid saaks pidada „üksnes [komisjoni ruumides Brüsselis kontrolli] jätkamisest tekkivateks lisakuludeks“, peavad olema täidetud kaks tingimust.

81 Esiteks tuleb seega kontrollida, kas kulusid, mille hüvitamist hagejad nõuavad, saab seda kohtupraktikat arvestades kvalifitseerida „lisanduvateks“.

82 Eesliite „lisa-“ kasutamisest tuleb järeldada, et need kulud on kulud, mis lisanduvad varasemale üksikasjalikule ja faktilisele võrdlusalusele, milleks on kontroll, mis toimus asjaomase ettevõtja ruumides. Seega peab tegemist olema kuludega, mis lisanduvad kuludele, mis oleksid tekkinud asjaomase ettevõtja ruumides toimunud kontrolli korral.

83 Lisaks, vastupidi sellele, mida väidavad hagejad, ei oleks Euroopa Kohus, kui ta kavatsenuks viidata kõigile ettevõtja kantud kuludele, mille komisjon peaks hüvitama otsuse tõttu jätkata kontrolli oma ruumides, kasutanud 16. juuli 2020. aasta kohtuotsuse Nexans France ja Nexans *vs*. komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571) punktis 90 eesliidet „lisa-“, mis eeldab, et tegemist on muude kuludega kui need, mida ettevõtja oleks kandnud, kui kontroll oleks jätkunud tema ruumides.

84 Samuti tuleb märkida, et eesliide „lisa-“, mida Euroopa Kohus kasutas, ei nõua, et tõendataks kantud kulude ebaproportsionaalsust või ülemäärasust, vaid üksnes nende kulude lisandumist võrreldes kuludega, mis oleksid tekkinud juhul, kui kontroll oleks jätkunud asjaomase ettevõtja ruumides.

85 Teiseks tuleb kontrollida, kas kulusid, mille hüvitamist hagejad nõuavad, võib pidada niisugusteks, mis „tekkisid üksnes“ kontrolli jätkamise tõttu komisjoni ruumides, hinnatuna 16. juuli 2020. aasta kohtuotsuse Nexans France ja Nexans *vs*. komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571) seisukohast.

86 Sellest, et 16. juuli 2020. aasta kohtuotsuse Nexans France ja Nexans *vs*. komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571) punktis 90 kasutatakse väljendit „tekkisid üksnes“, tuleb järeldada, et nõutav on põhjuslik seos ainult ühelt poolt viidatud kulude ja teiselt poolt komisjoni ruumides kontrolli jätkamise vahel, mida hagejad pealegi repliigis tunnistavad.

87 Sellest järeldub, et viidatud kulud on need, mis tekivad ainult kontrolli jätkamise tõttu komisjoni ruumides, mis tähendab, et välja jäävad kulud, mis oleksid igal juhul tekkinud, ka siis, kui kontroll oleks jätkunud asjaomase ettevõtja ruumides.

88 Mis puudutab täpsemalt advokaaditasusid, siis tuleneb eeltoodust, et „lisakuludeks“ 16. juuli 2020. aasta kohtuotsuse Nexans France ja Nexans *vs*. komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571) punkti 90 tähenduses saab pidada ainult „lisanduvaid“ advokaaditasusid, mida ei oleks tulnud kanda asjaomase ettevõtja ruumides toimunud kontrolli korral ja mis olid ainult seotud kontrolli jätkamisega komisjoni ruumides.

89 Sellega seoses tuleb tõdeda, et valik kasutada komisjoni poolt määruse nr 1/2003 artikli 20 lõike 4 alusel läbiviidava kontrolli käigus advokaate on osa asjaomase ettevõtja kaitsestrateegiast, kuna see säte ei kohusta teda advokaatide abile tuginema (vt selle kohta 27. septembri 2012. aasta kohtuotsus Koninklijke Wegenbouw Stevin *vs*. komisjon, T-357/06, EU:T:2012:488, punkt 226). Sellest järeldub, et kui asjaomane ettevõtja otsustab volitada advokaate teda sellise kontrolli käigus abistama, ei muuda asjaolu, et kontroll jätkub komisjoni ruumides, advokaaditasudega seotud kulusid. Ettevõtja jaoks, kes otsustas kasutada advokaadi abi niisuguse kontrolli käigus, mille puhul komisjon otsustab jätkata kontrolli oma ruumides, ei kujuta selle jätkamisega seotud advokaaditasud endast üldjuhul lisakulusid, kuna teenused, mida advokaadid peavad osutama, on põhimõtteliselt samad, sõltumata kontrollimise kohast. Kuna neid teenuseid oleks osutatud ka siis, kui kontroll oleks jätkunud ettevõtja ruumides, ei ole nendega seotud advokaaditasudel põhimõtteliselt ainupõhjuslikku seost selle kontrolli jätkamisega komisjoni ruumides.

90 Kuna käesolevas asjas otsustasid hagejad kasutada advokaatide abi nende ruumides läbi viidud kontrolli käigus, siis ei ole tõendatud, et Brüsselis komisjoni ruumides kontrolli jätkamise ja hagejaid kontrolli käigus abistanud advokaatide võetud tasude vahel on ainupõhjuslik seos.

91 Järelikult, arvestades hagejate kehtestatud kaitsestrateegiat, ei ole vastupidi hagejate väidetele põhjendamatu ega vastuolus 16. juuli 2020. aasta kohtuotsusega Nexans France ja Nexans *vs*. komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571) see, kuidas komisjon tõlgendas mõistet „lisakulud“ – nimelt nii, et see välistab põhimõtteliselt advokaaditasud, mida võeti komisjoni ruumides kontrolli jätkamise eest, kuna need oleksid tekkinud ka siis, kui kontroll oleks hagejate ruumides jätkunud.

92 Lisaks tuleb tõdeda, et vastupidi sellele, mida väidavad hagejad, ei tõlgendanud komisjon mõistet „lisakulud“ kitsendavalt, arvestades eelkõige 16. juuli 2020. aasta kohtuotsust Nexans France ja Nexans *vs*. komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

93 Nimelt nähtub vaidlustatud otsusest, arvestades seejuures ka hagejatega peetud kirjavahetust, et komisjon ei välista kategooriliselt, et teatavaid advokaaditasusid võib pidada „lisakuludeks“. Komisjon nõuab lihtsalt, et ettevõtja tõendaks, et advokaaditeenuseid, mille eest makstud tasu hüvitamist nõutakse, ei oleks osutatud juhul, kui kontroll oleks jätkunud selle ettevõtja ruumides, mida ei saa sugugi pidada ülemääraseks. Nimelt nähtub 16. juuli 2020. aasta kohtuotsuse Nexans France ja Nexans *vs*. komisjon (C-606/18 P, EU:C:2020:571) punktist 90, et komisjon hüvitab lisakulud, kui asjaomane ettevõtja esitab talle sellekohase „nõuetekohaselt põhjendatud“ taotluse.

94 Eeltoodust tuleneb, et hagejad ei ole suutnud tõendada, et see, kuidas komisjon tõlgendas vaidlustatud otsuses mõistet „lisakulud“, kujutab endast õigusnormi rikkumist.

95 Mis puudutab väidetavat hindamisviga, siis tuleb kõigepealt märkida, et hagejad nõudsid vaidlustatud otsuse vastuvõtmisele eelnenud menetluses komisjonilt üksnes selle institutsiooni ruumides kontrolli jätkamise raames kantud advokaaditasude täielikku hüvitamist, tuginedes stsenaariumile, et kui kontrolli oleks jätkatud nende ruumides, oleksid nende mitut keelt valdavad ja piisava õigusalase väljaõppega töötajad saanud selles ise täielikult välise abita osaleda. Kuna selle stsenaariumi kohaselt ei oleks hagejate sõnul tänu sellele, et kontrolli käigus kasutati ainult tema töötajaid, mingeid advokaaditasusid tulnud maksta, väidavad nad, et advokaaditasud, mis on seotud kontrolli jätkamisega komisjoni ruumides Brüsselis, on kõik „lisakulud“, mille komisjon peab hüvitama.

96 Sellega seoses tuleb kõigepealt täheldada, et stsenaarium, mille kohaselt kontrollis oleks osaletud täielikult ainult oma töötajate abil, ei vasta sellele, kuidas 2023. aasta märtsis nii Fuschl am Sees kui ka Amsterdamis ja Pariisis kontroll reaalselt hagejate ruumides toimus, kuivõrd neid abistasid seal pidevalt advokaadid. Seda arvestades ja nagu komisjon õigesti märgib, ei ole hagejad nõuetekohaselt tõendanud, et pärast seda, kui advokaadid olid neid kogu nende ruumides läbi viidud kontrolli käigus abistanud, olid nad võimelised oma tegevust korraldama nii, et kui kontroll oleks jätkunud nende ruumides, oleksid nad olnud suutelised selles osalema täielikult oma töötajate abil.

97 Samuti, kuigi hagejad väidavad, et nende töötajad oleksid olnud ise suutelised kontrolli sõltumatult jälgima, kui see oleks jätkunud nende ruumides, ei selgita nad põhjust, miks nad ei kasutanud neid töötajaid, et tegelikult osaleda kontrollis komisjoni ruumides Brüsselis, olgu siis füüsilise kohalviibimise või kaugosaluse teel, näites rotatsioonisüsteemi abil. Tuleb aga tõdeda, et kuigi osa hageja töötajaid viibis Brüsselis, ei läinud nad isegi komisjoni ruumidesse. See asjaolu

kaldub kinnitama komisjoni seisukohta, et kontrollis osalemine täielikult hagejate oma töötajate abil ei ole usutav, mistõttu hagejad oleksid taotlenud advokaatide kohalolekut, kui see kontroll oleks jätkunud nende ruumides.

98 Lõpuks tuleb samuti märkida, et hagejad ise on nii enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist komisjoniga peetud kirjavahetuses kui ka käesolevas menetluses korduvalt möönnud, et nad oleksid vähemalt aeg-ajalt kasutanud advokaatide teenuseid, kui kontroll oleks jätkunud nende ruumides. Hagejad ei saa seega iseendale vastu rääkimata väita, et kui kontroll oleks jätkunud nende ruumides, oleksid nad selles osalenud täielikult enda töötajate abil, kasutamata üldse advokaate.

99 Järelikult ei teinud komisjon hindamisviga, kui ta leidis vaidlustatud otsuses hagejatega peetud varasemat kirjavahetust arvestades, et ta ei pea usutavaks eeldust, et kontrollis oleksid osalenud ainult hagejate oma töötajad, kui kontroll oleks jätkunud nende ruumides, nagu hagejad väidavad, nõudes komisjoni ruumides kontrolli jätkamisega seotud advokaaditasude täielikku hüvitamist, ning lükkas selle eelduse tagasi. Lisaks tuleb märkida, et komisjon ei ole kunagi väitnud, et advokaatide abi oleks kasutatud sama palju, kui kontroll oleks jätkunud hagejate ruumides. Komisjon leidis lihtsalt õigesti, et sellises olukorras oleksid hagejad vähemalt teataval määral jätkuvalt kasutanud advokaatide abi.

100 Lõpuks, mis puudutab hagejate poolt teise võimalusena esitatud argumenti, et teise advokaadibüroo volitamise tõttu kantud kulusid tuleb pidada vähemalt „lisakuludeks“, siis tuleb tõdeda, et vaidlustatud otsuse vastuvõtmisele eelnenud menetluses ei üritanud hagejad ühelgi hetkel väita, et hüvitada tuleks ainult teatud advokaaditasud, ega nõudnud kunagi nende tasude osalist hüvitamist. Kuigi komisjon nõudis selleks, et hinnata, kas advokaaditasusid, mille hüvitamist nõuti, võib osaliselt pidada „lisakuludeks“, hagejatelt sõnaselgelt kirja teel, et nad esitaksid „advokaaditasude täieliku kirjelduse, sealhulgas advokaatide nimed, töötatud tunnid, kohaldatavad tunnitasud, antud õigusabi kirjeldus ja põhjendus, miks seda abi anti üksnes kontrolli jätkamiseks, mitte iga kohapealse kontrolli jaoks“. Hagejad, kes on jäänud oma seisukoha juurde, et hüvitada tuleb lihtsalt kõik nõutud advokaaditasud, ei ole komisjonile sellist kirjeldust esitanud.

101 Neil asjaoludel ei saa komisjonile ette heita, et ta jättis vaidlustatud otsusega hagejatele osaliselt hüvitamata nende advokaaditasud, nagu need, mida hagejad kandsid seoses sellega, et nad volitasid end esindama ühe teise advokaadibüroo, mis asub Brüsselis.

102 Lisaks tuleb märkida, et käesolevas menetluses kinnitasid hagejad nii Üldkohtu kirjalikele kui ka suulistele küsimustele vastates sõnaselgelt, et nad nõuavad vaid komisjonilt välja nõutud advokaaditasude täielikku hüvitamist ega nõustu nende osalise hüvitamisega.

103 Eeltoodust tuleneb, et hagejate poolt teise võimalusena esitatud argument, milles nad väidavad, et teatud advokaaditasusid, mida nad kandsid, tuleb pidada vähemalt „lisakuludeks“, tuleb tunnistada põhjendamatuks ja see tuleb tagasi lükata, ilma et oleks vaja teha otsust selle vastuvõetavuse kohta, millele komisjon vastu vaidleb.

104 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb kolmas väide tagasi lükata ja jätta hagi tervikuna rahuldamata.

Kohtukulud

105 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hagejad on kohtuvaidluse kaotanud, jäetakse kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele hagejate kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (esimene koda viieliikmelises koosseisus)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Red Bull GmbH-lt, Red Bull France SASU-lt ja Red Bull Nederland BV-lt.

Buttigieg Schwarcz Kancheva

Tichy-Fisslberger Bestagno

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 22. aprillil 2026 Luxembourgis.

Allkirjad